

Μαργαρίτα Αλεξανδράκη

"ΑΜΗΝ"

2020

Η Μαργαρίτα Αλεξανδράκη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1968. Έχει δημοσιεύσει δύο βιβλία: “Κάντα Πόρτες” (αφήγημα, Αθήνα 1998). “Τα άτιπια. Ωδή στο θάνατο” (ποίηση, Κέδρος 2019). Έχει γράψει τα σενάρια δύο ταινιών μικρού μήκους “Δυο θάνατοι”(2016) και “Ανθρωποι”(2014). Το “AMHN” είναι το τρίτο της θεατρικό έργο. Άλλα έργα της για το θέατρο: “Ο Ανυπότακτος” (2012) και το “Suzie Q” (2019).

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6932786612
Email: margarita.alexandraki@yahoo.com

Το θεατρικό έργο ξεκίνησε να γράφεται στα πλαίσια του Εργαστηρίου Νέων Θεατρικών Συγγραφέων (Ε.Ν.ΘΕ.ΣΥ) 2019 του Ιδρύματος Μιχάλης Κακογιάννης, υπό την καθοδήγηση της Σοφίας Διονυσοπούλου και ολοκληρώθηκε φέτος.

Το θεατρικό έργο AMHN της Μαργαρίτας Αλεξανδράκη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Τα Πρόσωπα

Άντρας

Γυναίκα

[Γέρος-Βαρέλι-Βράχος-Αμμουδιά-Στόμα-Αυτί-Μάτια-Πίθηκος]

Τα πρόσωπα αυτά παίζονται επίσης από τον άντρα και την γυναίκα

Περίληψη

Ένα ζευγάρι, σε άοριστο τόπο και χρόνο, φέρνει στην επιφάνεια από το ασυνείδητο συναισθήματα, που μαρτυρούν την αληθινή ψυχοσύνθεσή της στιγμής τους. Απαλλαγμένοι από τα πρέπει και τους φραγμούς της καθοδηγούμενης σκέψης, καταφέρνουν να βαθύνουν την σχέση τους, περνώντας από τον καθωσπρεπισμό σε έναν υπερρεαλιστικό εξομολογούμενο λόγο.

Σκηνή 1

ΒΑΡΕΛΙ: Δεν ξέρω αν φταίει το κρασί ή εγώ γέρνω...

ΓΕΡΟΣ: Δεν ξέρω αν φταίει το κρασί ή εγώ γερνώ...

ΒΑΡΕΛΙ: Γέρνεις!

ΓΕΡΟΣ: Γερνάς!

ΒΑΡΕΛΙ: Γερνάς και γέρνεις...

ΓΕΡΟΣ: Και γέρνεις και γερνάς...

ΒΑΡΕΛΙ: Ροζιασμένα δάχτυλα...

ΓΕΡΟΣ: Αγγίζουν ροζιασμένα σανίδια...

ΒΑΡΕΛΙ: Μ' αγγίζουν και γέρνω...

ΓΕΡΟΣ: Γερνώ αγγίζοντας...

ΒΑΡΕΛΙ: Πως άραγε να λένε την υγρή αφηνιασμένη;

ΓΕΡΟΣ: Κούνια μπέλα στου Αιγαίου την αλμύρα!

ΒΑΡΕΛΙ: Στον πάτο βρέθηρες ποτέ;

ΓΕΡΟΣ: Πολλές φορές. Νόμιζα. Πλανεύτηγα απ' την φασαρία της σιωπής...

ΒΑΡΕΛΙ: Τώρα πια ξέρεις;

ΓΕΡΟΣ: Όχι. Αν μάθω, θα στο μαρτυρήσω!

ΒΑΡΕΛΙ: Φοβάμαι... Δεν ξέρω... Βλέπουμε...

ΓΕΡΟΣ: Ησύχασε, μπορεί να μην υπάρχει!

ΒΑΡΕΛΙ: Μπορεί κύκλος να 'ναι... Να μην έχει!

ΓΕΡΟΣ: Κι αν αγέρας είναι;

ΒΑΡΕΛΙ: Πύρινος θα 'ναι!

ΓΕΡΟΣ: Κάλεσμα αν είναι;

ΒΑΡΕΛΙ: Αν είναι έλξη;

ΓΕΡΟΣ: Θα πάταγες γερά για να πετάξεις!

ΒΑΡΕΛΙ: Εσύ πέταξες;

ΓΕΡΟΣ: Πολλά σκουπίδια! Απόκαμα...

ΒΑΡΕΛΙ: Γειά μας!

ΓΕΡΟΣ: Άσπρο πάτο!

ΒΑΡΕΛΙ: Νεανικά χέρια κάποτε μ' ανάστησαν! Γέρνω...

ΓΕΡΟΣ: Ζεστή, νεανική της μάνας μου η μήτρα! Γερνώ...

ΒΑΡΕΛΙ: Νιος πρωτοπαρουσιάστηκα έξω στα περβόλια...

ΓΕΡΟΣ: Αστείρευτη πηγή γλεντιού, μου πρόσφερες τη ζάλη... Πονάς;

ΒΑΡΕΛΙ: Αν τ' άγγιγμά σου πια δεν έχω!

ΓΕΡΟΣ: Κι αν το 'χεις, τι;

ΒΑΡΕΛΙ: Υπάρχω...

ΓΕΡΟΣ: Μέσα σ' αυτό...

ΒΑΡΕΛΙ: ...που ποτέ δεν πεθαίνει!

ΓΕΡΟΣ: Γέρος; Ο χωρισμός μας...

ΒΑΡΕΛΙ: ...η μόνη πλάνη!

ΓΕΡΟΣ: Πάντα γύρευα...

ΒΑΡΕΛΙ: ...μέσα μου είναι!

ΓΕΡΟΣ: Έναν ορίζοντα...

ΒΑΡΕΛΙ: ...πλατύ!

ΓΕΡΟΣ: Αναγαλλιάζω...

ΒΑΡΕΛΙ: ...και μεθώ!

ΓΕΡΟΣ: Στερνή μου κοινωνιά οίνος αλατισμένος!

ΒΑΡΕΛΙ: Μέσα σου εγώ το στέρεμά μου βλέπω!

Σκηνή 2

ΑΝΤΡΑΣ: Ξεχείλισε το καντήλι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το λάδι εννοείς...

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, το λάδι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πες πως έχω πάντα δίκιο!

ΑΝΤΡΑΣ: Παιχνιδάκια με τα νεύρα μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχω δίκιο. Πες το!

ΑΝΤΡΑΣ: Ξέρεις πολύ καλά πως τρομάζω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαν πολλά νεύρα δεν έχεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Πλημμύρισε η αγάπη μας ξανά...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δε χρειάζεται η αγάπη δυο...

ΑΝΤΡΑΣ: Ούτε καν έναν λέω εγώ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μας θέλει όμως αγκαλιασμένους στο παγκάκι.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, αλλά χωρίς να κοιτάμε απαραίτητα το ίδιο αστέρι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η αγάπη γενικά δε μας χρειάζεται.

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν πας καλά εσύ σήμερα! Τι συμβαίνει;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχω κι αυτό το δικαίωμα!

ΑΝΤΡΑΣ: Μάλιστα. Πάλι εγώ θα την πληρώσω. Ορίστε λοιπόν, συνέχισε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σταμάτα να ανασαίνεις. Με ενοχλεί!

ΑΝΤΡΑΣ: Μα τι αμαρτίες πληρώνω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φταις!

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θες να σου πω;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μάθε λοιπόν ότι όταν τραγούδησες το φεγγαράκι ήσουν παιδί...

ΑΝΤΡΑΣ: Και τι μ αυτό;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τώρα που είσαι μεγάλος δεν πονάς; Όταν έμαθες ότι ήταν ψέμα, δεν πόνεσες;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν θέλω να το θυμάμαι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έπρεπε να κάνεις κάτι... αλλά εσύ τίποτα, σιωπή, άχνα!

ΑΝΤΡΑΣ: Τι ήθελες δηλαδή να ξεχυθώ στους δρόμους;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, να φωνάζεις.

ΑΝΤΡΑΣ: Μόνος μου; Μήπως να φόραγα κι ένα λοφίο;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έρημος.

ΑΝΤΡΑΣ: Και τι να έλεγα δηλαδή;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είστε όλοι ψεύτες, προδότες, ατομιστές! Που καλοπιάνετε με φτηνιάρικες καραμέλες, αθώα βλέμματα!

ΑΝΤΡΑΣ: Σταμάτα! Πάντα έτσι ήταν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και είναι...

ΑΝΤΡΑΣ: Και θα είναι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πνίγομαι εδώ μέσα!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορείς να βγεις, απαγορεύεται!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θέλω να ουρλιάξω...

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορείς. Έχουμε γειτόνους.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, αλλά κι αυτοί ουρλιάζουν συνέχεια.

ΑΝΤΡΑΣ: Και κάθε φορά τους κατακρίνεις.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ντρέπομαι τόσο πολύ γι αυτό.

ΑΝΤΡΑΣ: Μπα τι έγινε, τώρα συμπονάς τους φωνακλάδες;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τουλάχιστον αυτοί ξεσκάνε έτσι δε είναι;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω, ρώτα τους...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Περιμένω τη στιγμή...

ΑΝΤΡΑΣ: Κάθε στιγμή είναι κατάλληλη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Περιμένω την κατάλληλη στιγμή για να ξεσπάσω τη σιωπή μου...

ΑΝΤΡΑΣ: Αν είναι να συμβεί, θα σου συμβεί. Μην το πολυσυζητάς.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εύχομαι μόνο να βρω πρόσφορο έδαφος για να την καταθέσω...

ΑΝΤΡΑΣ: Σ αγαπώ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μια μέρα το σώμα μου θα γεννήσει την ψυχή μου!

Σκηνή 3

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαλιμπάγκοι, σαλιμπάγκοι στις ξέρες

ΑΝΤΡΑΣ: Ζωντανοί ή νεκροί;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ζωντανοί βέβαια!

ΑΝΤΡΑΣ: Κλείσε το παράθυρο

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα τι έπαθες;

ΑΝΤΡΑΣ: Τους μισώ

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ: Μου μοιάζουν

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ πάλι, αν κάτι μισώ, είναι τα μισοξεβαμμένα νύχια

ΑΝΤΡΑΣ: Ξέρω κι άλλο ένα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Για πες...

ΑΝΤΡΑΣ: Όταν εμφανίζεται η φυσική ρίζα των μαλλιών σου

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σιχαινομαι τη λέξη ρίζα!

ΑΝΤΡΑΣ: Έχω δει το πρόσωπό σου όταν την κοιτάς στον καθρέφτη

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μου θυμίζει μήτρα. Αίμα. Σάλπιγγες...

ΑΝΤΡΑΣ: Το πρόσωπό σου πέφτει

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γέννα. Πόνο...

ΑΝΤΡΑΣ: Σαν η ρίζα να 'χει ένα τόνο στεναχώριες

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αηδία...

ΑΝΤΡΑΣ: ...που γεννά πόνο σοφίας

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όλη η ματαιότητα σ' ένα φύλλο συκής

ΑΝΤΡΑΣ: Η πρώτη μας μετάλλαξη

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αν μπορούσαμε...

ΑΝΤΡΑΣ: Άδικος κόπος...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...να πετάξουμε τα ψευτόφυλλα

ΑΝΤΡΑΣ: Και να θέλαμε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μόνοι μας δεν...

ΑΝΤΡΑΣ: Ας προσπαθήσουμε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαζί ίσως;

ΑΝΤΡΑΣ: Ας κάνουμε έρωτα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαλιμπάγκικη απόφαση...

ΑΝΤΡΑΣ: Ας περιμένουμε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πες μου, γιατί είμαστε μαζί;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ούτε εγώ! Το στήθος μου χαλάρωσε χωρίς καν να 'χω θηλάσει

ΑΝΤΡΑΣ: Τους ακούς; Είναι απέξω

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μας καλούν...

ΑΝΤΡΑΣ: Και;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τίποτα

ΑΝΤΡΑΣ: Σίγουρα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Παράτα με!

ΑΝΤΡΑΣ: Είπα, μήπως...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τίποτα. Κιχ. Τσιμουδιά

ΑΝΤΡΑΣ: Υποφέρεις...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το ευχαριστιέσαι...

ΑΝΤΡΑΣ: Απλώς λέω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σκάσε!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μ' αρέσει αυτός ο τρόπος

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν έχω άλλον

ΑΝΤΡΑΣ: Άναψε ένα τσιγάρο

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βοηθά;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν βοηθά

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βοηθά, δεν βοηθά...

ΑΝΤΡΑΣ: ...το έχεις ανάγκη

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν θυμάμαι τίποτα πια

ΑΝΤΡΑΣ: Κοίτα πίσω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μεγάλη απόσταση...

ΑΝΤΡΑΣ: Γεμίσαμε επιθυμίες

ΓΥΝΑΙΚΑ: Να 'ξερες!

ΑΝΤΡΑΣ: Πες μου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Νιώσε με!

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ, εσύ...

ΑΝΤΡΑΣ: Με μπέρδεψες

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κατάντια...

ΑΝΤΡΑΣ: Θες πασατέμπο;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν έχουμε παγκάκι...

ΑΝΤΡΑΣ: Πάμε έξω να βρούμε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι όλα κατελημμένα...

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βγες!

ΑΝΤΡΑΣ: Μόνος μου, όχι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είμαι έτοιμη...

ΑΝΤΡΑΣ: Πότε θα 'σαι; Σαπίζουμε

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν φταίω εγώ. Έρχεται ο έρωτας

ΑΝΤΡΑΣ: Μας βρίσκει;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με τα κορμιά γυμνά, ναι!

ΑΝΤΡΑΣ: Σκορπά τα μπακιρένια στολίδια...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...δίνοντας χώρο στη σωτηρία

ΑΝΤΡΑΣ: Έτσι μόνο αγάπη μου συμβαίνει...

Σκηνή 4

ΓΥΝΑΙΚΑ: Στη θάλασσα έριξα μπουκάλι και μέσα του υπνοβατώ

ΑΝΤΡΑΣ: Γύρνα πίσω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξέρω αν θέλω...

ΑΝΤΡΑΣ: Άνοιξε τα μάτια πια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα κλειστά έχω τα πάντα

ΑΝΤΡΑΣ: Κόλαση παραδεισένια φτιάχνεις

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φίλες μου κολλητές πια οι σειρήνες

ΑΝΤΡΑΣ: Τα δάκρυά σου τότε γιατί τρέχουν;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτά μόνο ξέρουν να σου πουν

ΑΝΤΡΑΣ: Εφιάλτης τη συντροφικότητα σου ζητιάνα έντυσε και συ χαζεύεις γαλαξίες...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...παίζοντας κουτσό ανάμεσα σε πορτοκαλί χρυσάνθεμα

ΑΝΤΡΑΣ: Ανθρώπινη σιιά ξεχώρισε στο τούνελ. Εσύ είσαι

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άνοιξε τα μάτια!

ΑΝΤΡΑΣ: Έχω ακόμα ακοή...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κυλαδίτικο αεράκι στροβιλίζει φύλλα βουκαμβίλιας και γελώ

ΑΝΤΡΑΣ: Καταρράκτες σαν ερινύες λαίμαργες τρίβουν τα βράχια μη χαθείς!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάψε!

ΑΝΤΡΑΣ: Γύρνα πίσω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η μιζέρια μου έκαψε την πίστη

ΑΝΤΡΑΣ: Το όνειρό σου όμως;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι;

ΑΝΤΡΑΣ: Ζει;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ζει ο Μέγας Αλέξανδρος;

ΑΝΤΡΑΣ: Αμφιβάλεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαν Οδυσσέας που δεν βρήκε ποτέ του την Ιθάκη νιώθει...

ΑΝΤΡΑΣ: Νιώθεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έτσι νιώθει το όνειρο όταν υπνοβατεί...

ΑΝΤΡΑΣ: Υποσχέσου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Θα το θυμάσαι όμως μετά!

ΑΝΤΡΑΣ: ...να είμαστε μαζί

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...κάηκε πια η φυγή. Ησύχασε.

ΑΝΤΡΑΣ: ...Μην μ' αφήσεις ποτέ να σε θυμηθώ

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαζί. Μέχρι το τέλος!

ΑΝΤΡΑΣ: Θα μισήσω για πάντα τη ζωή αν αυτό αλλάξει...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εξαρτώμαστε. Όσες επιλογές κι αν...

ΑΝΤΡΑΣ: ...πάντα κάτι καινούριο μας ταράζει...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...μα κάθε φορά ερχόμαστε και πιο κοντά...

ΑΝΤΡΑΣ: Πιο βαθιά...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όταν είμαι εγώ δεν θέλω να με ξέρω!

ΑΝΤΡΑΣ: Που το θυμήθηκες τώρα αυτό;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σ' αγαπώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιος;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ.

Σκηνή 5

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αγάπη μου θα ήθελες...

ΑΝΤΡΑΣ: Θα ήθελα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι θα ήθελες;

ΑΝΤΡΑΣ: Ότι θες να θέλω

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν κατάλαβα;

ΑΝΤΡΑΣ: Θες ένα μήλο αγάπη μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάντα θέλω ένα μήλο!

ΑΝΤΡΑΣ: Θέλω πάντα να θέλεις το μήλο μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αχ, πόσο ήθελα να ήθελες

ΑΝΤΡΑΣ: Μα θέλω όταν θέλεις

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, θέλω πάντα να θέλεις όταν θέλω.

ΑΝΤΡΑΣ: Λειτουργούν με απίστευτη αρμονία, τα θέλω μας, που είναι αδύνατον να μη θέλω, όταν και συ θέλεις...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Λοιπόν, με το ένα με το δυο με το τρία, θέλεις να πούμε τι θέλουμε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ένα.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δύο.

ΜΑΖΙ: Τρία.

ΑΝΤΡΑΣ: Μια τεράστια πίτσα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αχαλίνωτο, ασταμάτητο σεξ...

ΑΝΤΡΑΣ: Πάντα έτσι βιαστική είσαι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θες ένα μήλο δαγκωμένο καλύτερα;

ΑΝΤΡΑΣ: Άν ήσουν πιο προσεκτική, θα είχαμε ένα κοινό θέλω

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτός ο καταραμένος κούκος φταίει που δεν φέρνει ποτέ του την άνοιξη

ΑΝΤΡΑΣ: Ε! αυτά συμβαίνουν.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, μόνο που στη δική μας περίπτωση συμβαίνει συνέχεια τα τελευταία χρόνια.

ΑΝΤΡΑΣ: Μην τολμήσεις, να πεις! Δεν θέλω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν με νοιάζουν τα μπαγιάτικα θέλω σου

ΑΝΤΡΑΣ: Καταστρέφεις την ηθική τάξη του πρέποντος...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν νοιώθω το μουνί μου

ΑΝΤΡΑΣ: Σώπασε

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ουρλιάζει, είναι ζωντανό, πάλλεται!

ΑΝΤΡΑΣ: Ε, είσαι αχάριστη!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ε... βγάλε επιτέλους το σπαθί σου

ΑΝΤΡΑΣ: Θεε;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κόψε μου το κεφάλι

ΑΝΤΡΑΣ: Πες μου, τι θεε

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βάλ'το σ' ένα δίσκο

ΑΝΤΡΑΣ: Πες μου μόνο αν θεε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σ' έχω ανάγκη!

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εγώ σ' έχω ανάγκη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πόσο μ' αρέσει να σ' έχω ανάγκη όταν με 'χεις ανάγκη.

ΑΝΤΡΑΣ: Μα πάντα όταν μ' 'χεις ανάγκη σ' έχω ανάγκη.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εδώ και τώρα λοιπόν

ΑΝΤΡΑΣ: Ας μην παραγγείλουμε απόψε!

Σκηνή 6

ΑΝΤΡΑΣ: Χαλίκια φτύνω σαν μιλώ

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάλι καλά! Κάποτε ήτανε μολότοφ...

ΑΝΤΡΑΣ: Αρχίσαμε την ειρωνεία;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξεχνώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Τι κρύβεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ένα μπουκάλι

ΑΝΤΡΑΣ: Σικέφτεσαι να δραπετεύσεις πάλι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν μπορώ αιχμαλωτίστηκα σε μια γουλιά...

ΑΝΤΡΑΣ: Ποτέ δεν ήσουν ελεύθερη!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι όμως! Κάποιες ανάσες πέταγαν ψηλά!

ΑΝΤΡΑΣ: Όσο φοράς ρολόι, τα μούτρα σου θα σπάνε στην προσγείωση!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν μ' αφήνεις περιθώρια να μη σε καταραστώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν πιστεύω στα λόγια πια

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πουθενά δεν πιστεύεις, γι' αυτό είσαι παγώνι!

ΑΝΤΡΑΣ: Έχεις κουραστεί. Πήγαινε για ύπνο.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι, αν δεν υποκλιθείς μπροστά μου!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορώ τώρα. Ακούω τα καμπανάκια του Αη Βασίλη....

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν έχω φτάσει σ' αυτή την πίστα. Ίσως αύριο...

ΑΝΤΡΑΣ: Αναβάλλεις το παιχνίδι

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξέρεις κάτι...κουράστηκα. Μόνο ο μαέστρος με μαγεύει πια...

ΑΝΤΡΑΣ: Μάλλον δεν τα έμαθες τα νέα

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Οι κινήσεις του με ανυψώνουν...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Πνίγηκε σε μια γουλιιά χτες!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σε καταριέμαι κι από τα είκοσι μου νύχια!

ΑΝΤΡΑΣ: Αγάπη μου...είσαι ψίδι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι, αλλά δεν ξέρεις πόσο δηλητήριο κρύβω...

ΑΝΤΡΑΣ: Τίποτα δεν μπορείς να κάνεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με τρομάζουν τα υπέροχα γαλάζια μάτια σου...

ΑΝΤΡΑΣ: Θρέφομαι από τον τρόμο σου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μια...

ΑΝΤΡΑΣ: ...γίνομαι πανίσχυρος απ' το συμφέρον σου

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μια μέρα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...γίνομαι θεριό απ' την ανημποριά σου

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ίσως νύχτα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Γίγαντας πανίσχυρος απ' την παραιτήσή σου

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Σίγουρα μέρα θα' ναι!

ΑΝΤΡΑΣ: ...Ύψιστο τέρας απ' την παράδοση σου

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αιώνες των αιώνων...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Ο ίδιος χορός

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αλίμονο στην αγάπη

ΑΝΤΡΑΣ: Έλα...Σοβαρέψου τώρα. Αγάπη και αηδίες...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι αν εμφανιστεί; Να! Έτσι! Ξαφνικά!

ΑΝΤΡΑΣ: Μα το κουτί το έγγραφε "Παιχνίδι χωρίς αγάπη"...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ελπίδα καμιά...

ΑΝΤΡΑΣ: Η ελπίδα είναι μια τσίχλα για τους ήδη χαμένους!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πόσο θα 'θελα με μια γαλανόλευκη τουαλέτα να χόρευα...

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ

ΑΝΤΡΑΣ: Βαλς;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν ξέρω. Απλά να χόρευα...

ΑΝΤΡΑΣ: Μάθε! Θέλω να ξέρω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πόσο δύσκολο πάντα είναι το απλό!

ΑΝΤΡΑΣ: Μπερδεμένη ακούγεσαι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μέσα σε πύργο θα 'θελα το χορό...

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ και μπαστούνι να κρατάς τα ίδια θα φαντάζεσαι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Νύχτα θα 'ναι!

ΑΝΤΡΑΣ: Είμαι το τέλειο ον!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ρουά ματ!

Σκηνή 7

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μ' αγαπάς... δε μ' αγαπάς... Μαργαρίτα θα με λένε.

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ; Μ' αγαπάς; Ή δεν;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σ' αγαπώ όσο μ' αγαπώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Παραπάνω δεν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Θα το 'θελα!

ΑΝΤΡΑΣ: Αλλά...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...δεν γνωρίζω πως!

ΑΝΤΡΑΣ: Κοίτα! Ένα κλειστό μπαούλο σε σχήμα καρδιάς...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι παλιό. Τάλαιπωρημένο.

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι, αλλά...κατακόκκινο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Απ' το θυμό!

ΑΝΤΡΑΣ: Μπορεί απ' το πάθος...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχεις δει μέσα του τι κρύβει;

ΑΝΤΡΑΣ: Ένα ειρκρεμές!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πέρα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Δώθε

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αγάπη...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Μίσος

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαλιμπάγκοι το έιλεψαν κάποτε...

ΑΝΤΡΑΣ: Και πως είναι εδώ;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η θάλασσα το ξέβρασε απ' το βυθό της....

ΑΝΤΡΑΣ: Σάπιο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ρουμπίνια γύρω του παντού...

ΑΝΤΡΑΣ: Χαλίγια μέσα του γεμάτο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αστείρευτος θησαυρός αγάπης...

ΑΝΤΡΑΣ: Απόθμενο μίσος στο άπειρο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ επιλέγεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Λυπάμαι τόσο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ: Το εκκρεμές...κόλλησε στο μίσος...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φώναξε τη στιγμή!

ΑΝΤΡΑΣ: Στιγμή!...Στιγμή!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Να την! Ήρθε!

ΑΝΤΡΑΣ: Μα...μια πασχαλίτσα είναι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Περιμένε λίγο, χρειάζομαι ένα ποτήρι παγωμένη υπομονή...

ΑΝΤΡΑΣ: Μα είναι μια πασχαλίτσα η στιγμή!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τώρα είναι το βλέμμα σου!

ΑΝΤΡΑΣ: Ορκίζομαι μην ξαναδώ τα μάτια μου κλαμένα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τα χαμπέρια της ζωής τους όρκους όλους σπάνει!

ΑΝΤΡΑΣ: Κουράστηκα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η μπούκλα των μαλλιών μου...

ΑΝΤΡΑΣ: ...τον ώμο μου κουράγιο γεμίζει καθώς με ακουμπά!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μωρό μου πες μου μια αλήθεια!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχω ζωή χωρίς εσένα!

Σκηνή 8

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βαρέθηκα τα πουλιά μες στο σαλόνι...

ΑΝΤΡΑΣ: Άνοιξε να βγούνε έξω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα θα χαθούν...

ΑΝΤΡΑΣ: Ελεύθερα θα 'ναι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εδώ έχουν ασφάλεια. Κανείς δεν τα πειράζει...

ΑΝΤΡΑΣ: Κελάηδισμα δεν έχουν πια. Μόνο τσιρίδες βγάζουν!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κόρακας έγινε τ' αηδόνι στο σαλόνι!

ΑΝΤΡΑΣ: Τέτοια μετάλλαξη γιατί; Αφού αγάπη παίρνουν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τον ήλιο...

ΑΝΤΡΑΣ: ...έχουν πάντα φαγητό

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τη θάλασσα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...νερό παντού τους έχω

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τον ουρανό... Τη νύχτα με τ' αστέρια...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Εγώ παρ' όλα πάντως τα 'χω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αέρα στις φτερούγες τους δεν ένωσαν ποτέ...

ΑΝΤΡΑΣ: Και;

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Έξω θα τσακιστούν. Θα πέσουν!

ΑΝΤΡΑΣ: Σκουλήκια απ' τη γη θα βρουν να φάνε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Απ' τα κλειστά παράθυρα τον ήλιο απολαμβάνουν.

ΑΝΤΡΑΣ: Βρόχινο νερό βρίσκουν και ξεδιψάνε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Ίδιος ουρανός μέσα κι έξω

ΑΝΤΡΑΣ: Μια μέρα θα σ' εκδικηθούν!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μόνο να με μάθουν θέλω να πετώ...

ΑΝΤΡΑΣ: Νύχτα θα σε φυλακίσουν!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Την ανάγκη μου έχουν!

ΑΝΤΡΑΣ: Τα νύχια τους δυναμώνουν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξέρω εγώ πώς να τα κανακέψω!

ΑΝΤΡΑΣ: Τα μικρά γεννήθηκαν με βλέμμα φονικό...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι δικά μου!

ΑΝΤΡΑΣ: Πρόσεχε! Τη γλώσσα πρώτα θα σου φάνε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τα παραλές...

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εσύ τα παρακάνεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έτσι μ' έμαθαν να ζω!

ΑΝΤΡΑΣ: Δυνάμωσες πια. Πέτα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θέλω μαζί σου να πετώ...

ΑΝΤΡΑΣ: Εσένα μόνη κάλεσαν τ' αστέρια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαζί σου...

ΑΝΤΡΑΣ: Φύγε τώρα. Πέτα! Θα σ' εκδικηθούν!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με τα λόγια την λευτεριά φυλάκισαν...

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν μπορώ να σταματήσω να μιλώ...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φτύσ' τα χαλίκια από το στόμα!

ΑΝΤΡΑΣ: Άνοιξε την πόρτα! Η δυστυχία γιάζωσε

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα τότε όλα θα χαθούν...

ΑΝΤΡΑΣ: Μόνο η σκληρότητα σε απόγνωση θα μείνει στα πλακάκια σου
λεκέδες.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι έκανα θεέ μου;

ΑΝΤΡΑΣ: Μηχανές εκδίκησης μέσα σε γερά ασφάλειας θεμέλια...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν είμαι στρατιώτης. Κι αυτά είναι πουλιά...

ΑΝΤΡΑΣ: Είμαστε αυτοί που δηλητήριο κερνάμε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάψε! Δεν μου το 'πε ποτέ αυτό ο μπαμπάς!

ΑΝΤΡΑΣ: Γύρνα και δες μας!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν γυρνώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Κοίτα μας!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν κοιτώ. Πύργοι θα καταρρεύσουν...

ΑΝΤΡΑΣ: Πουλί πέτα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλύτερα τα πόδια στη γη νατσιμεντώσω...

ΑΝΤΡΑΣ: Πουλί πέτα τώρα!

Σκηνή 9

ΒΡΑΧΟΣ: Μην πειράζεις τη θάλασσα!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Την ρουφώ, δεν την... ταράζω!

ΒΡΑΧΟΣ: Ναι... μα ταράζεις εμένα!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Εσένα γιατί; Βαθύς καημός;

ΒΡΑΧΟΣ: Ήμουν κάποτε φιλόξενος... Τολμούσα... Έπαιζα μαζί της...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: ...γεμάτος αθωότητα;

ΒΡΑΧΟΣ: Ναι... καθώς γελούσα...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: ...εχθρικός κεραινός;...

ΒΡΑΧΟΣ: ...ναι... τάχα φιλικά ...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: ...σ άγγιξε;...

ΒΡΑΧΟΣ: ...ναι... αρπάζοντας της μήτρας μου το βλέμμα!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Έλα τότε! Ποτέ δεν είναι αργά! Ξαναθυμήσου!

ΒΡΑΧΟΣ: Αφιλόξενος αιώνες πια δε τολμώ...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Φοβάσαι;

ΒΡΑΧΟΣ: Τι είναι αυτό;

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Κάτι που... τσιμπάς και μετά ναριώνεσαι!

ΒΡΑΧΟΣ: Τότε φοβάμαι!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Θα... ήθελες;

ΒΡΑΧΟΣ: Να το... πάλι!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Ποιο;

ΒΡΑΧΟΣ: Αυτό που κάνει την καρδιά να χτυπά δυνατά, κλείνει το στόμα και κοιταλώνει το σώμα!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Τόλμα!

ΒΡΑΧΟΣ: ...Άσε με!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Είσαι ήδη νεκρός ...Τι περιμένεις;

ΒΡΑΧΟΣ: Το θάρος!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Το γνωρίζεις;

ΒΡΑΧΟΣ: ...Έχω ακουστά!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Περιμένοντας μην το περιμένεις!

ΒΡΑΧΟΣ: Δεν θα μου πεις εσύ τι θα κάνω!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Κουράγιο!

ΒΡΑΧΟΣ: Επιμένεις!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: ...Καλά, φεύγω!

ΒΡΑΧΟΣ: Στάσου!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Τολμώ!

ΒΡΑΧΟΣ: Σε ζηλεύω!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Ήμουν κάποτε σαν εσένα...

ΒΡΑΧΟΣ: Και τι συνέβη;

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Η θάλασσα...

ΒΡΑΧΟΣ: Αυτή;

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Η θάλασσα αυτή... Η θάλασσα αυτή μ' έκανε αυτό που είμαι...

ΒΡΑΧΟΣ: Γιατί συνεχίζεις να τη ρουφάς;

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Κάθε γουλιά της με αλλάζει!

ΒΡΑΧΟΣ: Που θα φτάσεις; Ξέρεις;

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Δεν με νοιάζει!

ΒΡΑΧΟΣ: Μα πρέπει να ξέρεις τον στόχο!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Μ' αρέσουν οι εκπλήξεις!

ΒΡΑΧΟΣ: Δύσκολο! Περίπλοκο!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Έτσι είναι το... απλό!

ΒΡΑΧΟΣ: Πες μου...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Χόρεψε...

ΒΡΑΧΟΣ: Είμαι σιληρός...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Χόρεψε στη σιωπή...

ΒΡΑΧΟΣ: Είμαι άκαμπτος...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: ...μέσα της όλα ρέουν!

ΒΡΑΧΟΣ: Με πονάει...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Κάθε αλλαγή πονά...

ΒΡΑΧΟΣ: Δεν ξέρω... Δεν ξέρω τι θέλω!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Ξέρεις τι... δεν θέλεις;

ΒΡΑΧΟΣ: Να είμαι Μουδιασμένος!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: ...Τότε σταμάτα να τσιμπάς!

ΒΡΑΧΟΣ: Τρίζω...

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Συνέχισε...

ΒΡΑΧΟΣ: Τολμώ!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: Λευτερώσου!

ΒΡΑΧΟΣ: Γοργά ξαναθυμάμαι... τα βήματα του βαλς!

ΑΜΜΟΥΔΙΑ: (σιγοτραγουδά ένα βαλς) Παμ παμ παμ παμ, παραραραραμ,
παμ παμ παμ παμ...

Σκηνή 10

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαν να με μάτιασαν μου φαίνεται οι σκιές...

ΑΝΤΡΑΣ: Άναψε κόκκινο φεγγάρι και βγήκανε σεργιάνι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αν το 'ξερα θα κράταγα ένα ματσάκι γιασεμιά!

ΑΝΤΡΑΣ: Αν μπουν μες στο λαβύρινθο δύσκολα τις βγάζεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ύπουλα χωρίς μιλιά μέσα μου στάζουν σπαραγμό...

ΑΝΤΡΑΣ: Ίσως φωλιά να έχουν φτιάξει στα μυαλά μας! Και γυρνούν σαν τα πουλιά. Σαν χελιδόνια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τρέχω να μυρίσω γιασεμί, το σώμα μου να λευτερώσω!

ΑΝΤΡΑΣ: Κρατάς ζόρκια εφτά γενεών ακόμα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γυρίζω πίσω βαθιά στη ρίζα και φιλιά γεμίζω τις πληγές...

ΑΝΤΡΑΣ: Άλλο ένα βράδι με χέρια μεθυσμένα, παράπονα σου κάνω Μαργαρίτα μου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Στον ώμο σου γέρνω κοιτώντας το τζίνι στο λυχνάρι

ΑΝΤΡΑΣ: Είμαι εδώ. Μπροστά σου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ψάχνω να βρω μια ευχή!

ΑΝΤΡΑΣ: Δώσε μου λιγάκι σημασία...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τυραννιέμαι! Σκιές συνέχεια. Παντού! Το ζόρκι πια δεν πιάνει!

ΑΝΤΡΑΣ: Κοίτα με στα μάτια και θα εξαφανιστούν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μια σταλιά γίναμε πια. Μας φάγανε οι άθλιες...

ΑΝΤΡΑΣ: Τώρα που είμαστε αγκαλιά θα αυτοκτονήσουν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ακούω τις φωνές τους. Έχουν βαθιές λαβωματιές!

ΑΝΤΡΑΣ: Μην τις ακούς! Και τίποτα να μην τους πεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Να! Κοίτα με! Πετώ βέλη πάνω τους και βρίσκω τον στόχο!

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εγώ απόψε φιλιά θα σε γεμίσω

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι. Γέμισε την φαρέτρα μου

ΑΝΤΡΑΣ: Εδώ. Πάντα. Με κοφτερό μαχαίρι. Μα σαν παιδί!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα 'μαι κι εγώ εδώ το χέρι σου πάντα να κρατώ...

ΑΝΤΡΑΣ: Τον δρόμο θα κόβω στους εχθρούς...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξέχασα πολλούς φίλους που δεν θέλησαν...

ΑΝΤΡΑΣ: Άσ' τους πια αυτούς! Διάλεξαν!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Φώναξα σε όλους “Φύγετε. Μαύρο κύμα!”

ΑΝΤΡΑΣ: Έκαναν τις επιλογές τους...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν πίστεψαν...

ΑΝΤΡΑΣ: Θάμπωσαν τα μάτια σου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πνίγησαν μέσα στον εγωισμό τους...

ΑΝΤΡΑΣ: Χύμηξε η δόξα και το χρήμα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τους κατασπάρραξε...

ΑΝΤΡΑΣ: Πλημμύρισε η γη σαλιμπάγκους!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αργεί να ξημερώσει. Τα τέρατα στο δρόμο γιορτή ακόμη έχουν...

ΑΝΤΡΑΣ: Αυτό το βράδυ, γονάτισα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το μαχαίρι που κρατάς στάζει συνείδηση!

ΑΝΤΡΑΣ: Φώναξε! Ξέσπασε στη στεναχώρια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Στο δρόμο έχουν γιορτή! Θ' ακουστώ...

ΑΝΤΡΑΣ: Ίσως η κραυγή τους πνίξει...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με βλέμμα ζωντανό...

ΑΝΤΡΑΣ: Βγες έξω και σκύψε πάνω τους!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θα με σταυρώσουν! Κοίτα τι κρατούν!

ΑΝΤΡΑΣ: Είμαι εδώ. Τίποτα πια δεν θα σου κάνουν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν με νοιάζει για μένα!

ΑΝΤΡΑΣ: Μην σε νοιάζει για μένα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα εσύ το πρωί με ξυπνάς...

ΑΝΤΡΑΣ: Η ζωή είναι εδώ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και τώρα;

ΑΝΤΡΑΣ: Τίποτ' άλλο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Περιττά τα γιασεμιά!

ΑΝΤΡΑΣ: Ξημέρωσε πια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πότε ένας θα γυρίσει να δει τα λάθη του;

ΑΝΤΡΑΣ: Όταν μυρίσει κόλλυβα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάει δηλαδή; Χάθηκαν;

ΑΝΤΡΑΣ: Γλυκιά μου αγάπη, μύρισε ζεστό ψωμί!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σ' ευχαριστώ ξεχάστηκα μα...

ΑΝΤΡΑΣ: Εδώ είμαι. Για να ξαναθυμηθείς!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καινούργιο πρωινό!

ΑΝΤΡΑΣ: Καινούργια συνείδηση ξεμάτιασε σιές γριές!

ΓΥΝΑΙΚΑ: “Φτου Ξελευθερία” λένε το παιχνίδι!

Σκηνή 11

ΑΝΤΡΑΣ: ΑΜΗΝ.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Από πού έρχεται αυτή η μουσική;

ΑΝΤΡΑΣ: Από το ρετιρέ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είχα καιρό να την ακούσω!

ΑΝΤΡΑΣ: Αφού κάναμε συνέχεια φασαρία!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και τώρα; Πως;

ΑΝΤΡΑΣ: Την δυνάμωσε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Τι μαρτύριο!

ΑΝΤΡΑΣ: Άστα! Εμένα μ' έπιασε στον ύπνο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ φιλούσα το χέρι της αρραβωνιαστικιάς μου...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Τι ζύπνημα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Τρόμαξε κι εξαφανίστηκε σαν μυρμηγκάκι στη φωλιά της!

ΑΝΤΡΑΣ: Έχεις δει ποτέ το πρόσωπό του;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποτέ! Εσύ;

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Λες να 'ναι ο Θεός;

ΑΝΤΡΑΣ: Μπα... Θα μύριζε λιβάνι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τότε... είναι ο πολιτισμός!

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι... όχι... αυτός μας σιάζει!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Να 'ναι άντρας η γυναίκα;

ΑΝΤΡΑΣ: Φούστα δεν είδα στα σχοινιά... μα ούτε παντελόνι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αχ... Αχ ... Αχ... Δαιμονικό θα είναι...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Τι τρελός που είσαι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάντα το ίδιο λες!

ΑΝΤΡΑΣ: Ξεχνάς!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τι πράγμα;

ΑΝΤΡΑΣ: Ο δαίμονας είναι αντιδραστικός!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μπα! Και συ που το ξέρεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Τον συνάντησα... όταν υπηρετούσα στο στρατό!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και ζεις;!

ΑΝΤΡΑΣ: Μου σήκωσε τα χέρια ψηλά... Ήμουν έτοιμος να κλάψω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και;!

ΑΝΤΡΑΣ: Ονειρεύτηκα κι εξαφανίστηκε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ξέρεις πολλά για τη ζωή!

ΑΝΤΡΑΣ: Μια φάρσα είναι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το βρήκα φίλε! Είναι κατάσκοπος!

ΑΝΤΡΑΣ: Πολύ απλό ακούγεται... Δεν νομίζω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τότε... είναι ένας στοιχειωμένος ολυμπιακός αγώνας!

ΑΝΤΡΑΣ: Και η φλόγα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τους έκαψε όλους!

ΑΝΤΡΑΣ: Σκάσε καταραμένε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σκάσε εσύ! Διαφθορέα ποιητή!

ΑΝΤΡΑΣ: Ζήτω η Μουσική!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Παλάβωσες;

ΑΝΤΡΑΣ: Προσκυνώ τους αθάνατους ήχους!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έλα, ηρέμησε!... Να... πάρε βαμβάκι...

ΑΝΤΡΑΣ: Οι σειρήνες με καλούν...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βάλτο στ' αυτιά και σφάλισέ τα... γρήγορα!

ΑΝΤΡΑΣ: Γιατί;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αρκετά... Μην πας προς τα κει... Φυλάξου!

ΑΝΤΡΑΣ: Παραδίνομαι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάτσε... Έλα... έχω σχέδιο εξόντωσής του...

ΑΝΤΡΑΣ: Αργά... Σου χαρίζω όλες τις μάσκες μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πως; Τολμάς; Με τρομάζεις με τα παιχνίδια σου!

ΑΝΤΡΑΣ: Τέλος η φασαρία!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Το λες σοβαρά!

ΑΝΤΡΑΣ: Απαιτώ να βρεθώ στο ρετιρέ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Θα σε φάει!

ΑΝΤΡΑΣ: ΑΜΗΝ... Νότα θα γίνω ...στης μουσικής σιωπής του το ποτάμι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εσύ;!

ΑΝΤΡΑΣ: Ντο... Ρε... Μι... Φα... Σολ... Λα... Σι!

Σκηνή 12

ΑΝΤΡΑΣ: Κοίτα! Ένα καπέλο στο τζάκι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το ξέχασε μάλλον ο λαγός...

ΑΝΤΡΑΣ: Πάλι τα μαγικά του κόλπα θα 'κανε...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Που να 'ναι τώρα;

ΑΝΤΡΑΣ: Βόλτα άκουσα. Με την παπουτσωμένη κοκκινοσκουφίτσα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα επιτέλους τι της βρίσκει;

ΑΝΤΡΑΣ: Φτύνει χαλίτσια σαν μιλά

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και του αρέσει κάτι τέτοιο;

ΑΝΤΡΑΣ: Τον κάνει να χαμογελά

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εμένα πάντως αυτή δεν...

ΑΝΤΡΑΣ: Είναι ευτυχισμένος...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τίποτα δεν ισχύει απ' αυτά! Μάγια του 'χει κάνει!

ΑΝΤΡΑΣ: Υπερβολικά τα λόγια σου

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η Αλίκη από τη χώρα του Ποτέ με αγαπά και άντρα της ήθελε να τονε πάρει...

ΑΝΤΡΑΣ: Μα είναι λαγός. Όχι γουρούνι στο μαντρί...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άσε με και ξέρω εγώ! Μηλόπιτα δώρο θα της στείλω...

ΑΝΤΡΑΣ: Εχθρό σου έτσι θα τον κάνεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κανείς ποτέ, τίποτα δεν θα μάθει!

ΑΝΤΡΑΣ: Υπάρχει κάποιος που όλα τα μαρτυρά...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κάποτε του έκοψα τ' αυτιά! Τώρα και τη γλώσσα!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν σ' αναγνωρίζω πια! Θα σ' αποσυνδέσω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μπα! Τι έγινε Δαρβίνε; Ξύπνησες απ' τη συλλογική απάθεια;

ΑΝΤΡΑΣ: Τίποτα πια δεν θ' αφήσω να περάσει. Όπου κακό κι η μοίρα μου μπροστά του!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εγώ δεν φοβάμαι τίποτα! Ξέρω αθόρυβα πως το κακό να σπέρνω!

ΑΝΤΡΑΣ: Κάποτε Δουλτσινέα μου η φήμη σου έσωσε το χωριό σου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Που τα θυμάσαι τώρα αυτά;

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ τα ξέχασες! Και έχασες το δρόμο...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είμαι κάποια. Έχω δόξα. Έχω τόσα!

ΑΝΤΡΑΣ: Έφτασες τόσο ψηλά που δεν φοβάσαι πια την πτώση!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Η πτώση είναι για να τρομάζουν οι πτωχοί!

ΑΝΤΡΑΣ: Τω πνεύματι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Την τσέπη!

ΑΝΤΡΑΣ: Στα σάβανα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαχλαμάρες μεταφυσικές χρυσό μου κυτταράκι...

ΑΝΤΡΑΣ: Κι όμως! Το άρωμά σου εκπέμπει τη βρώμα του μέλλοντος!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το μακιγιάζ μου όμως όλους τους ξεγελά!

ΑΝΤΡΑΣ: Γέμισες αφίσες νύχτα όλα τα ταμπλό...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είδες πόσα ταγιέρ μέσα σε κλουβιά με προσκυνάνε;

ΑΝΤΡΑΣ: Ναι! Και γόβες, σαμπάνιες και νεύρα αυπνίας, χάπια χαρούμενα, κορόιδα με ραγισμένα μαγαζιά και πόρτες, πολλές πόρτες, κλειστές...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είμαστε πολλοί τελικά και πάντα θα νικάμε τα φρέσκα νερά στα συντριβάνια...

ΑΝΤΡΑΣ: Είστε όλοι άρρωστοι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είστε λίγοι οι υγιείς!

ΑΝΤΡΑΣ: Λοιπόν;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σταμάτα πια το βουητό. Ρυθμίσου στη συχνότητά μας!

ΑΝΤΡΑΣ: Μια αλογόμυγα είναι ικανή να ταράξει ένα Δούρειο Ίππο;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Χα. Πάντα ένας Οδυσσέας που ονειρεύεται να φύγει απ' την Ιθάκη θα 'σαι!

ΑΝΤΡΑΣ: Η μουσική απ' το διαμελισμένο σου κεφάλι με κρατάγε κοντά σου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην τολμήσεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Τώρα εγώ κρατώ το τώρα μου στα χέρια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άσε κάτω την πρίζα μου! Άχρηστε!

ΑΝΤΡΑΣ: Κάποτε ήσουν πάθος...

Σκηνή 13

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν με κρατάνε πια οι ανεμόσκαλες...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχεις φτερά. Χρησιμοποίησέ τα!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ξέρεις τι λες. Τα πράγματα είναι σοβαρά. Θα γκρεμοτσακιστώ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είσαι ήδη γκρεμισμένος!

ΑΝΤΡΑΣ: Μα όλα τα 'κανα σωστά.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σοβάρειψες τόσο που έχασες το στόχο

ΑΝΤΡΑΣ: Για πάντα θυσιάσα γι' αυτόν

ΓΥΝΑΙΚΑ: Παρέδωσες το όνειρο. Ή μήπως δεν θυμάσαι;

ΑΝΤΡΑΣ: Χαμένος στα προγράμματα μόνο για να πετύχω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Θυμάσαι το παιδί σου;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν θυμάμαι το χρώμα των ματιών του...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μεγάλη άναψες φωτιά όταν μικρό ακόμη ήταν...

ΑΝΤΡΑΣ: Έπρεπε να τιμωρηθεί. Μου έτρωγε το χρόνο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Βίαια συρρικνώθηκες! Ταχύτατα πέρασες ειτός!

ΑΝΤΡΑΣ: Ήμουν περήφανος! Ποτέ δεν κατάλαβα πως μ' είχα ακυρώσει!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα ήτανε ξεκάθαρο. Στο πρώτο σιαλοπάτι...

ΑΝΤΡΑΣ: ...ζήτησαν το σώμα μου τη σκάλα για ν' ανέβω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...στο τέταρτο κατέθεσες ψυχή...

ΑΝΤΡΑΣ: ...στο έβδομο το πνεύμα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σαν κάτι βλέπω να ζυπνά μέσα από τα κουφάρια...

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι η ελπίδα μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σιχαίνομαι αυτή τη λέξη...

ΑΝΤΡΑΣ: Πάντως κουράγιο μου 'δωσες στο Ζάλογγο περήφανος να πέσω...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σκιές γριές σε μάτιασαν. Θόλωσαν το μυαλό σου!

ΑΝΤΡΑΣ: Μα που η αλήθεια κρύβεται; Πες μου! Θέλω να ξέρω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άσε τα χέρια σου από την ανεμόσκαλα!

ΑΝΤΡΑΣ: Είσαι τρελή; Λίγο θέλω ακόμη!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αποφάσισε γιατί οι εποχές αλλάζουν...

ΑΝΤΡΑΣ: Σταμάτα πια! Φύγε από το μυαλό μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το ποιο; Μα πάει πια, σάπισε το μυαλό σου. Μόνο σκουλήκια έμειναν και τρώνε το κρανίο!

ΑΝΤΡΑΣ: Δες με! Το ένα χέρι άφησα. Μα όχι και τα δύο..

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ο δήμιος σου θύμωσε και όπλισε το τέλος

ΑΝΤΡΑΣ: Έλεος πες του του ζητώ...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν παίρνει από λόγια

ΑΝΤΡΑΣ: Αν το σχοινί γυρίσω στο λαιμό;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κανέναν δεν λυπούνται! Μόνο χαρά θα δώσεις στο θεριό...

ΑΝΤΡΑΣ: Ποια νομίζεις ότι είσαι;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Περαστική...

ΑΝΤΡΑΣ: Μέσα στο κεφάλι μου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εντός, εκτός και επί τα αυτά!

ΑΝΤΡΑΣ: Κοίτα με τότε, ανόητη! Πετώ!

Σκηνή 14

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαύρο είναι το άλογο!

ΑΝΤΡΑΣ: Άσπρο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλά, ό,τι πεις! Κοίτα ένα μπαλόνι!

ΑΝΤΡΑΣ: Πω πω! Είναι πανέμορφο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ποιο;

ΑΝΤΡΑΣ: Το μπαλόνι...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μα δεν υπάρχει... Πλάκα σου έκανα!

ΑΝΤΡΑΣ: Το είχα καταλάβει... Αφού ούτε μαύρο άλογο υπάρχει...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι... όχι... Μαύρο άλογο υπάρχει!

ΑΝΤΡΑΣ: Άσπρο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαύρο!

ΑΝΤΡΑΣ: Άσπρο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μαύρο!

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά, ό,τι πεις!... Αλλά ούτε άλογο υπάρχει!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Υπάρχει!

ΑΝΤΡΑΣ: Πού;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Στη φαντασία μου!

ΑΝΤΡΑΣ: ...Αυτή τα φταιει όλα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτή να την αφήσεις ήσυχη!

ΑΝΤΡΑΣ: Ήσυχη! ...Αστείο!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ: Μα... συνέχεια οργιάζει!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και τι σε πειράζει εσένα;

ΑΝΤΡΑΣ: Με ταράζει!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έλεος πια! Κακογερνάς!

ΑΝΤΡΑΣ: Τα παραλές!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και συ τα παρακάνεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Καλά... Θες σοκολάτα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι!

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με κούρασες... Φεύγω!

ΑΝΤΡΑΣ: Που πας;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έχω πολλά δωμάτια να επισκεφτώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Θα με πάρεις μαζί σου;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν μπορώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Προσπάθησες;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Όχι!

ΑΝΤΡΑΣ: Και τότε που το ξέρεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν μ' αρέσει να μεταφέρω πράγματα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...πράγματα;!

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...από το ένα δωμάτιο στο άλλο!

ΑΝΤΡΑΣ: Αυτό είμαι για σένα;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι! Ένα άψυχο κουτί!

ΑΝΤΡΑΣ: Εμένα όμως αγκαλιάζεις όταν σε τρομάζουν!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Και;

ΑΝΤΡΑΣ: Μ' εκμεταλλεύεσαι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ό,τι θέλω σε κάνω!

ΑΝΤΡΑΣ: Νομίζεις...!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλά, ό,τι πεις!

ΑΝΤΡΑΣ: Έτσι μπράβο! Να ξέρουμε και τι λέμε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Στη σχέση μας πάντως, εγώ είμαι η σοφή Κινέζα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...ξαπλωμένη στην όχθη του ποταμού...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...βλέποντας τα κουτσουράκια να τα παρασέρνει...

ΑΝΤΡΑΣ: ...περνώντας από μπροστά σου...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...η ορμή του νερού!

ΑΝΤΡΑΣ: Εγώ μόνο σου ξέφυγα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι... Αυτό είναι αλήθεια!

ΑΝΤΡΑΣ: Στάθηκα δίπλα σου στην όχθη...

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Ξεχώρισες απ' όλα τ' άλλα κούτσουρα!

ΑΝΤΡΑΣ: Τι το θελας;!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γιατί κακοπερνάς;

ΑΝΤΡΑΣ: Σε βαρέθηκα... Φύγε!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Δεν θα μου πεις εσύ τι να κάνω!

ΑΝΤΡΑΣ: Μίλα μόνη σου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κοίτα ένας σκύλος!

ΑΝΤΡΑΣ: Μην τολμήσεις!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τολμώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Άτιμη!... Στα κοφτερά του δόντια μ' έβαλες!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Έλα Αζόρ! Φέρ' τον πίσω!

ΑΝΤΡΑΣ: Όχι... Πέτα με στο ποτάμι!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάντα σε φέρνει πίσω!

ΑΝΤΡΑΣ: Καταδίκη...!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μ' εμένα έμπλεξες!

ΑΝΤΡΑΣ: Εσύ με βρήκες!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ναι... αλλά υπήρχες! Εκείνη η μέρα ήταν σταθμός

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν ήμουν για σένα πλάσμενος!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Το πεπρωμένο... ξύπνησε έχοντας γεύση εφιάλτη σε όλο μου το Είναι.

ΑΝΤΡΑΣ: Η βλακεία σου, μου ψιθύρισε και με πήρες από το χέρι.

ΓΥΝΑΙΚΑ: ... φυγείν αδύνατο!

ΑΝΤΡΑΣ: ...που κανείς δεν γλιτώνει! ο εφιάλτης, αιχμαλώτισε την χαρά μας

ΓΥΝΑΙΚΑ: ...Θες... να γλιτώσεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Θα το 'θελα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κοίτα ένα αστέρι!

ΑΝΤΡΑΣ: Μην αλλάζεις κουβέντα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κοίτα το, πόσο λαμπερό είναι! με κάνει να θυμάμαι το πέρασμα από τον εφιάλτη στην αλήθεια μου.

ΑΝΤΡΑΣ: Θα χάσω την υπομονή μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μμμ... σιγά! Και τι μπορείς να κάνεις;

ΑΝΤΡΑΣ: Πολλά!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Τίποτα! Στο λέω εγώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Μπορώ να εξαφανιστώ και να μην με ξαναδείς!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Για καν' το!

ΑΝΤΡΑΣ: Μπουφ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μπράβο! Τα κατάφερες!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ

ΑΝΤΡΑΣ: Στο 'πα! Όταν θέλω... μπορώ!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καλά, ό,τι πεις! Γίνε αν μπορείς μια τεράστια ροζ τσιχλόφουσια!

ΑΝΤΡΑΣ: Και βέβαια να!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Να σε δώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Φφφφφρ Έτοιμη!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτό ήθελα! το άρωμα της λατρεμένης σάρκας σου, να τρυπήσει τη μύτη μου για τελευταία φορά.

ΑΝΤΡΑΣ: Μπαμ!

Σκηνή 15

ΑΝΤΡΑΣ: Γέμισες... Ούτε εσύ δεν βοηθάς.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κι ο βήχας ξαφνικά, τι;

ΑΝΤΡΑΣ: Δεν έχεις χώρο πια, πνίγηρες στις στάχτες...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Ο βήχας επιμένει...

ΑΝΤΡΑΣ: Μόνο αν ψελλίσω το όνομά σου θα φύγει. Τον ξέρω.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Είναι μαζί σου... όπως η σκισμένη καρδιά μου...

ΑΝΤΡΑΣ: Γεμάτο αποσιγάρα, σε ένοιωθα... Τώρα, ένα απλά άδειο τασάκι.
Ψυχρό.

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άδεια αγκαλιά. Πάρτε με μακριά από 'μένα... όταν...

ΑΝΤΡΑΣ: Πιάστηκα στον πόνο του. Ποιος νοιάζεται για τα όνειρα;
Ποιόν απασχολεί αν ξαφνικά γυρίσεις... στο κενό;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Κανέναν!

ΑΝΤΡΑΣ: Δραπέτευσε η ανάσα μου μαζί με την τελευταία παλλόμενα
κυματιστή τούφα των μαλλιών σου, που χάθηκε στη γωνία...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Πάρτε με μακριά από 'μένα... αφού...

ΑΝΤΡΑΣ: Πιάστηκα στον πόνο του έρωτα. Στροβιλιζόμουν γεμάτος από
αυτόν, κάτω απ' τ' αστέρια

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γέλαγες!

ΑΝΤΡΑΣ: Πάταγα γερά στην άμμο! Είμαι ευτυχισμένος, έλεγα! Κλότσαγα το
κακό μακριά μου!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Άλλα άκουγες... Γέλαγες!

ΑΝΤΡΑΣ: Κατάματα, σε κρυφοκοίταξα. Ορθάνοιχτό το βλέμμα σου. Και
μπήγα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αγάπη! Ωσάν οι δαίμονες μόνο απομακρυσμένες φωνούλες να
'ταν πια.

ΑΝΤΡΑΣ: Θυμάσαι την τεράστια ροζ τσιχλόφουσια; Την έσκασα στο πρόσωπό σου γιατί σ' έγκρυβε από 'μένα. Ζήλεψα μια τσίχλα!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Σου χαμογέλασα...

ΑΝΤΡΑΣ: Απαγορεύω στην ανάγκη μου γι' αγάπη, να εμφανιστεί μπροστά σου! Αδειάζω το άψυχο μπουκάλι απ' το ουίσκι. Μπουκάλια – καρδιά, ισόπαλα άδεια!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Γεμίζοντας κορμί με βέλη βουτηγμένα...

ΑΝΤΡΑΣ: ...Σε πόνο ψυχής. Στόχο έχω μόνο εσένα...

ΓΥΝΑΙΚΑ: Καρδιά μου...

ΑΝΤΡΑΣ: Δάκρυα παντού. Το παραδέχομαι, δεν είναι σταγόνες βροχής!

Εσένα τα μάτια σου, να 'ναι στεγνά, Λένα;

Κράταγα την φούστα σου με την ανάγκη της αγάπης σου. Με έσπρωξες από την αγκαλιά σου, με χτύπησες στα χέρια. Άνοιξαν αμέσως. Χύθηκε το ύφασμα της πρώτης αγάπης. Αχ μάνα, με πόνεσες! Έσφιξα την ανάγκη μου για πάντα σε μια μικρή γροθιά!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Αυτή η νύχτα με εμποδίζει να καταπιώ τα «δεν σε χρειάζομαι» / «δεν σε θέλω» / «δεν σ' αγαπώ» / «δεν μου λείπεις».

ΑΝΤΡΑΣ: Τι λάθος υπήρχε; Προσπαθούσα να είναι όλα εντάξει!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Με μηδένισα. Μέχρι το σημείο που άντεχα...

ΑΝΤΡΑΣ: Τι θες; Τι άλλο θες; Τι σημαίνει ολόκληρος, τέλος πάντων;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Εδώ που φτάσαμε... Καλά ήταν... Δεν έχει άλλο. Πονάει παρακάτω...

ΑΝΤΡΑΣ: Σ' αγαπώ. Τι δεν καταλαβαίνεις;

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μην το πεις... Φύγε... Μην τολμήσεις... Φύγε και μη σε ξαναδώ...

ΑΝΤΡΑΣ: Κι εσύ; Γιατί δεν άκουγες την καρδιά μου; Γιατί διάλεξες το μυαλό; Το κακό; Το Εγώ; Μ' άφησες να σ' αφήνω!

ΓΥΝΑΙΚΑ: Μια αγκαλιά φώναζα όταν σου είπα Φύγε! Μείνε για πάντα μαζί μου φώναζα, όταν είπα δεν θέλω να σε ξαναδώ!

ΑΝΤΡΑΣ: Έχεις φύγει κι εγώ εδώ θέλω το εμείς μου πίσω...

Σκηνή 16

ΣΤΟΜΑ: Μυρίζει θειάφι τούτος ο πλανήτης!

ΑΥΤΙ: Τρίζουν τα πετρώματα!

ΜΑΤΙΑ: Θρηγούν κι ετοιμάζονται νεκρούς για να δεχτούν!

ΣΤΟΜΑ: Έχει αρκετό κρύο γύρω απ τους ανθρώπους!

ΜΑΤΙΑ: Κλείνουν τα παλτά τους!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Εύκολη κίνηση, προγραμματισμένη!

ΣΤΟΜΑ: Μια γυναίκα γυμνή, περνά ανάμεσά τους!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Πως τη λένε;

ΑΥΤΙ: Μπορούμε να μάθουμε; Ή μη δεν κάνει;

ΣΤΟΜΑ: Στάση για τους εχθρούς, Επανάσταση για σένα!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Που πάει;

ΣΤΟΜΑ: Στην κολλητή της την Ελευθερία! Στον τοίχο σήμερα την στήνουν!

ΜΑΤΙΑ: Κοιτάζω γύρω της... Άνθρωποι σαστισμένοι...
Φεύγουν! Δεν κάνουν τίποτα!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Κρατούν λογαριασμούς... Τρέχουν να τους πληρώσουν...

ΣΤΟΜΑ: Ανθρώπινα λιπάσματα, φάρμακο για τα λουλούδια!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Η Σφίγγα ζει! Σαν αγριόχορτο ξεφύτρωσε στο χώμα... Νύχτα!

ΣΤΟΜΑ: Λίγοι τα χέρια βούτηξαν για να την ξεριζώσουν! Ρίζα βαθιά...
Λερναίας Ύδρας!

ΜΑΤΙΑ: Που άθτισε Δούρειο Ίππο... Ξεχύνοντας άρωμα υποταγής!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Περνώντας χειροπέδες...

ΑΥΤΙ: ... σ' αυτούς που τίμια σκέψη είχαν!

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: Ρίζα ανθρωπιάς... αδύναμη... μέσα στο χώμα
ξεψυχά

ΣΤΟΜΑ: Μύρισε μπαρούτι τούτος ο πλανήτης!

ΜΑΤΙΑ: Το κερασάκι ενώ κοιτούσαν... ο επιούσιος πνίγηκε...

ΣΤΟΜΑ: ...στα κύματα του κυνισμού!

ΜΑΤΙΑ: Και η παθητικότητα...

ΣΤΟΜΑ: ... νίκησε την πάλη!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Πάμε μπροστά! Η ελπίδα ζει! Ο ήλιος ανατέλλει!

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: Τριλογία πιθηρίζουσα...

ΣΤΟΜΑ: Η “Πενία” πολυκατάστημα... Με τιμές ευκαιρίας!

ΜΑΤΙΑ: Πίστη-μαϊμού... Το νούμερο ένα προϊόν!

ΣΤΟΜΑ: Έκοψε δέντρα γεμάτα καρπούς...

ΜΑΤΙΑ: ...Τοτέμ για να λανσάρει!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Αυτά να προσκυνήσουμε... καρπούς για να μας φέρουν!

ΜΑΤΙΑ: Κι αν όχι, τι;

ΠΙΘΗΚΟΣ: Τίποτα!

ΣΤΟΜΑ: Σαν άπιστους μας έθαψαν...

ΑΥΤΙ: Παρέα με την μουσική... του έρωτα την δύναμη!

ΜΑΤΙΑ: ...Το σώμα...

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: ...Την ψυχή μας!

ΜΑΤΙΑ: Ο Αισχύλος ζει...

ΣΤΟΜΑ: ...Σπαράζει!

ΑΥΤΙ: Ποιος τον θυμάται;

ΠΙΘΗΚΟΣ: Δεν τον ξέρω!

ΜΑΤΙΑ: ...Αιμορραγεί!

ΣΤΟΜΑ: Τον πετροβόλησαν οι αυτοί...

ΜΑΤΙΑ: ... οι εδώ...

ΑΥΤΙ: ... οι εκεί..

ΣΤΟΜΑ: ... κι οι παραπέρα! Τον είπανε προδότη...

ΜΑΤΙΑ: ... Εξαγοράστηκαν από την απληστία!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Εύκολη κίνηση, προγραμματισμένη!

ΣΤΟΜΑ: Τούτος ο πλανήτης κοιτάζει αριστερά...

ΑΥΤΙ: ... Πονά!

ΣΤΟΜΑ: Κοιτάζει δεξιά...

ΑΥΤΙ: ... Θρηνεί!

ΣΤΟΜΑ: Κοιτά ευθεία...

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: Και σιωπά...

ΜΑΤΙΑ: Ποιος το βλέμμα κρίνει;

ΣΤΟΜΑ: Ετούτος ο πλανήτης γέμισε ραγάδες!

ΜΑΤΙΑ: Τα ζώα σύρματα φράχτες έβαλαν παντού...

ΑΥΤΙ: ... Σε γη θάλασσα και ουρανό...

ΜΑΤΙΑ: ... Απ την απανθρωπότητα θέλησαν να φυλαχτούν!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Ενωμένοι ας φυτέψουμε!

ΣΤΟΜΑ: Το παγκόσμιο πάντα τρομάζει την ψυχή μου!

ΜΑΤΙΑ: Κουράστηκα από την μια πλευρά στην άλλη!

ΑΥΤΙ: Τώρα βήμα στο κενό...

ΜΑΤΙΑ: ... Με βλέμμα καθαρό

ΣΤΟΜΑ: Τούτες οι ώρες θυμίζουν ζωή... σε αναμονή!

ΜΑΤΙΑ: Ελέγχου φατριές βαράνε αλύπητα!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Έξυπνη κίνηση, προγραμματισμένη!

ΣΤΟΜΑ: Τι σφαίρες έχουν;

ΜΑΤΙΑ: Θυμό με φόβο αγκαλιά

ΑΥΤΙ: Φυλαχτείτε, ουρλιαχτά βοήθειας ακούω!

ΣΤΟΜΑ: Από που;

ΑΥΤΙ: Από παντού!

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: Αναδύουμε παραδομένη δυσωδία...

ΠΙΘΗΚΟΣ: Απόψε λέω να φυτέψω γιασεμί!

ΣΤΟΜΑ: Θέλει δουλειά...

ΜΑΤΙΑ: ...ο σπόρος για να ανθίσει...

ΑΥΤΙ: ...και σιάλισμα και πότισμα...

ΣΤΟΜΑ: ... αγκάλιασμα και φρόντισμα!

ΜΑΤΙΑ: Κι αν ξεχαστώ;

ΣΤΟΜΑ: Γοργά ξαναθυμήσου!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Έχεις ξεχάσει ήδη!

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: Δεν ξεχνώ!

ΠΙΘΗΚΟΣ: Η ελευθερία αγάπη μου έτσι απλή δεν είναι!

ΜΑΤΙΑ, ΣΤΟΜΑ, ΑΥΤΙ: Απόψε παρακαλώ κάπου να ξημερώσει!

ΤΕΛΟΣ